

- IV. Žalovaná je povinna žalobci na náhradu nákladů řízení k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jaroslava Drvoty, advokáta, se sídlem advokátní kanceláře v Českých Budějovicích, ul. Dr. Stejskala 113/2, zaplatit celkem částku 22 842,92 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v řízení před soudem proti žalované ČR – Ministerstvu spravedlnosti domáhal zaplacení částky 133 904 Kč s příslušenstvím jako náhrady majetkové a nemajetkové újmy způsobené mu nezákonným rozhodnutím ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Vyšel z toho, že proti němu bylo usnesením Policie ČR ze dne 6. 3. 2017 č. j. KRPC-15783-31/TC-2017-020281 zahájeno trestní stíhání pro přečin pojistný podvod podle § 210 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku spáchaného ve formě pokusu podle ustanovení § 21 trestního zákoníku. Proti tomuto usnesení podal žalobce v zákonné lhůtě stížnost, která však byla usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství pro nedůvodnost zamítnuta. Dne 11. 7. 2017 pod č. j. ZT 68/2017-32 byla Okresním státním zastupitelstvím v Českém Krumlově na něj podána obžaloba pro spáchání stejného přečinu ve stádiu pokusu a rozsudkem ze dne 21. 11. 2017 č. j. 1T 99/2017-395 byl pro skutek zproštěn obžaloby v souladu s ustanovením § 226 písm. a) trestního řádu, když rozsudek nabyl právní moci 21. 11. 2017. Žalobce dovodil, že v souvislosti s nezákonným trestním stíháním mu vznikla majetková škoda ve výši 33 904 Kč s příslušenstvím z titulu tzv. obhajného v rámci trestního řízení a dále nemajetková újma ve výši 100 000 Kč, když žalobce v žalobě rozvedl důvody pro zaplacení této částky jako odpovídající satisfakci za nezákonně vedené trestní stíhání.
2. Předně je třeba doplnit, že po podání žaloby v důsledku částečného plnění žalované, ke kterému došlo 28. 12. 2018 do částky 27 958,26 Kč, vzal žalobce žalobu o zaplacení částky 33 904 Kč zpět a ve vztahu k této částce bylo řízení zastaveno. Žalovaná potvrdila, že žalobce u něj uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy 18. 5. 2018. Potvrdila zaplacení částky 27 958,26 Kč jako zaplacení nákladů právního zastoupení.
3. V souzeném případě je zřejmé, že tato částka měla být zaplacena do 6 měsíců od uplatnění nároku na náhradu škody, tedy do 18. 11. 2018. Pokud žalovaná plnila později, soud vyhověl žalobě co do příslušenství k částce 27 958,26 Kč a přiznal žalobci v souladu s ustanovením § 1970, obč. zákoníku zákonný úrok z prodlení z této částky od 19. 11. 2018 do zaplacení.
4. Co se týká nemajetkové újmy, žalovaná nerozporovala údaje tvrzené žalobcem o tom, že je založen postup podle § 31 a) odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Argumentovala však s tím, že v daném případě není prostor při úvaze o přiměřeném zadostiučinění na poskytnutí peněžitého plnění, když se žalovaná žalobci omluvila, byla konstatována nezákonnost rozhodnutí a bylo poskytnuto zadostiučinění ve formě zaplaceného obhajného.
5. Žalobce poskytnuté zadostiučinění žalované považoval za nepřiměřené jeho případu. Ve svých podáních soudu opakovaně připomínal aktuální nálezy Ústavní soudu a judikaturu Nejvyššího soudu, konstatující obecné závěry spočívající v tom, že každé trestní stíhání představuje omezení v souhrnu osobnostních práv, které jsou vyjmenovány v článku 10 LPS, dále spočívající v tom, že samotné zproštění obžaloby není dostatečnou satisfakcí za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, ani ve formě konstatování porušení jeho práva či práv. Tvrdil, že trestní stíhání zasáhlo do jeho práva na lidskou důstojnost, osobní čest, dobrou pověst a ochranu jména, do jeho soukromého a rodinného života. Uvádějíce, že žalobce byl trestně stíhán pro přečin pojistného podvodu a obecně mu hrozil trest odnětí svobody až na 2 léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci. Zákaz činnosti až na 10 let, jenž mohl být uložen i vedle trestu odnětí svobody. Žalobce zejména apeloval na zohlednění té skutečnosti, že v době zahájení trestního stíhání byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Tůmová.

osobou samostatně výdělečně činnou v oboru pojišťovnictví, působil právě jako zástupce České pojišťovny a případný trest zákazu činnosti by ho existenčně ohrozil, když to byl jeho další příjem vedle starobního důchodu. Žalobce dále tvrdil, že skutečnost, že byl trestně stíhán v oboru, ve kterém pracoval a byl mu blízký, se zásadně dotkla jeho důstojnosti a jeho cti, měla vliv na jeho soukromý život a další chuť do práce. Dále připomněl, že trestní stíhání ho zasáhlo na prahu stáří, když v době zahájení trestního stíhání mu bylo necelých 67 roků. Obecně, v důsledku vyššího věku, tr. stíhání intenzivněji zasáhlo do jeho osobnosti, vyvolalo nespavost, stres a zejména i zdravotní problémy spočívající ve zvýšení tlaku a psychomotorickém neklidu, nespavost. Konečně žalobce tvrdil, že vedené trestní stíhání zasáhlo nepřiměřeně do jeho rodinného života, neboť v té době vychovával nezletilou dceru, která mu byla svěřena rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích do péče v roce 2014, a v důsledku jeho neklidu a vedeného trestního stíhání a celkové zátěže nezletilá se rozhodla z jeho péče odejít a vrátit se k matce. Celkově v tomto období se musel bránit pomluvám, opovržením. Ztratil klientelu. Žalobce při vyčíslení nemajetkové újmy vyšel ze známé judikatury Nejvyššího soudu a zejména potom z rozsudku 30 Cdo 281/2011 ze dne 27. 6. 2012 a dovodil, že nezákonné trestní stíhání nelze odškodnit pouze morální satisfakcí, ale je na místě peněžité plnění, vycházející z obecné základní sazby 30 000 Kč za 1 rok zákonné trestní sazby trestu odnětí svobody, jímž byl žalobce ohrožen, a to za každý rok vedeného trestního řízení. Tento 1. rok žalobce považoval za nejzávažnější z hlediska způsobené nemajetkové újmy, kdy prošel sdělením obvinění, výslechem, podáním obžaloby a hlavním líčením. Dovodil však, že každý další rok vedení trestního řízení by měla být základní částka navýšena ještě o 50 %, tedy o částku 15 000 Kč za každý rok vedeného trestního stíhání. Žalobce dovodil, že mu hrozil za stíhaný přečin trest odnětí svobody do 2 let, tedy základní částka by měla být navýšena na 60 000 Kč, a to o 100%. Dovodil, že trestní stíhání bylo proti němu vedeno 9 měsíců. Poměrná část z 60 000 Kč činí 45 000 Kč (5 000 Kč za každý měsíc vedeného trestního řízení). Dále žalobce připočítával k 45 000 Kč 70 % tj. 31 500 Kč, když byl ohrožen trestem zákazu činnosti. Případný trest pro něj byl likvidační. Tato skutečnost měla drtivý dopad do jeho rodinného života a do možnosti zajištění vlastní obživy a obživy nezletilé dcery. A konečně navrhoval žalobce zvýšit ještě částku 45 000 Kč o dalších 52,25%, tedy o dalších 23 512 Kč na konečnou částku 100 000 Kč, když trestní stíhání zasáhlo do žalobcovy soukromé, rodinné a profesní sféry (odebrání otisků prstů, odběrů DNA, archivace v centrální databázi apod.). Vedle toho žalobce zmiňoval zásadní změnu ve zdravotním stavu, zvýšení tlaku, pravidelné návštěvy lékaře, pravidelně se zvyšující medikace.

6. Jak už je shora řečeno, žalovaná se peněžní satisfakci nemajetkové újmy bránila, tvrdíce, že do osobní sféry žalobce nebylo trestním stíháním zasáhnuto do takové míry, aby bylo třeba přistupovat k tomuto způsobu odškodnění. Dovojovala, že v některých případech žalobce ani neprokazuje příčinnou souvislost tvrzených následků s vedeným trestním stíháním. Současně apelovala na to, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání nad rámec konstatování porušení práva je na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Obecně v podstatě žalovaná tvrdila, že obdobné případy nejsou finančně odškodňovány.
7. Trestním spisem Okresního soudu v Českém Krumlově 1 T 99/2017 a shodným tvrzením účastníků jsou prokázány údaje shora o zahájeném a vedeném trestním stíhání žalobce i údaje o zproštění obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu (skutek, z něhož byl žalobce obviněn se nestal). Nesporným zůstalo, že trestní stíhání trvalo necelých 9 měsíců (6. 3. 2017 až 21. 11. 2017).
8. Z předložené lékařské dokumentace je prokázáno, že v roce 2016 žalobce navštěvoval praktického lékaře nepravidelně, zejména v souvislosti s předepsáním medikace Sanval 10 mg v tabletách a s bolestí na hrudi. Následně v březnu 2017 (27. 3. 2017) byly zjištěny u praktického lékaře problémy žalobce s tlakem, byl zjištěn vysoký krevní tlak a předepsána medikace, která následně ještě byla zvyšována, když ze zdravotní dokumentace je zřejmé, že k navýšení medikace

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Tůmová.

v souvislosti s hypertenzí došlo ještě v roce 2018. Zdravotní dokumentace prokazuje, že v měsících srpen, září, říjen a prosinec 2017 navštěvoval žalobce praktického lékaře prakticky po měsíci s tím, že špatně spí a trpí vysokým tlakem. Léky na tlak byly předepisovány (Tritace 2,5 mg, Tritace combi 5mg). Rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích 22 P 23/2008 prokazuje, že nezletilá [REDAKCE], narozená [REDAKCE] byla svěřena do péče otce rozsudkem ze dne 24. 7. 2014, když před tím do péče otce byla předána již předběžným opatřením stejného soudu z 24. 6. 2014. Obě rozhodnutí soudu předložená prokazují, že nezletilá pod vlivem okolností se pokusila v červnu 2014 vzít život a z toho důvodu byla přesazena do péče otce po splnění zákonných podmínek, kdy otec prokázal, že má vhodné podmínky pro péči o nezletilou. Z dokumentace [REDAKCE], klinického psychologa, u kterého se léčila nezletilá [REDAKCE], je prokázáno, že nezletilá navštívila psychologickou ordinaci v dubnu 2017 pro bolesti hlavy a žaludku, 29. 6. 2017 se dostavil otec a probíral možnosti umístění nezletilé do dětské psychiatrické léčebny v Opařanech a s ním byla probрана možnost převzetí nezletilé do péče dalších rodinných příslušníků. Z dalšího záznamu ve zdravotní dokumentaci nezletilé je prokázáno, že psychiatr psychologovi 19. 7. 2017 sdělil, že nezletilá se nedostaví, otcem byla omluvena, neboť přešla do péče matky pro konflikt s otcem, afektický záchvat, odmítá jet s otcem na společnou dovolenou. Nabídnutá možnost DPL Opařeny, nezletilá však využila péči matky.

9. Pokud soud vyslychal dosud nezletilou [REDAKCE], tak její výpovědi bylo zjištěno, že je studentkou 1. ročníku ekonomického lycea v Českých Budějovicích. Závažné zdravotní problémy nemá, ve škole je spokojená. V současné době žije s matkou, a to od června 2017. U otce bydlela asi 3 roky, odešla pro rozepře s ním, které panovaly právě v roce 2017. Základní školu v Českém Krumlově ukončila devátou třídou. Od otce odešla v době, kdy byla v 8. třídě, ještě rok dojížděla z Českých Budějovic do Českého Krumlova. V roce 2017 s otcem na dovolenou nejela pro problémy, které mezi nimi panovaly. Společně s otcem ten rok netrávila ani vánoce. S otcem nechtěla na dovolenou v roce 2017, neboť její problémy, které měla ve škole, když se dohadovala se spolužáky, hodlal řešit jejím umístěním v léčebně. To jí zásadně poznamenalo. Ovlivnilo to i její rozhodnutí vrátit se k matce, ač od matky odešla pro problémy, které tehdy panovaly.
10. Žalobce sám před soudem vypověděl, že ho trestní stíhání zastihlo na prahu stáří. Žil v podstatě poklidným životem s bývalou manželkou, se kterou byli rozvedeni. Žili však v jednom rodinném domku, společnou domácnost nevedli, ale vycházeli si vstříc. Dva až tři roky s nimi žila i [REDAKCE]. Jezdili společně na dovolenou. Zasáhlo ho řízení před policií spočívající v odebrání vzorku DNA, otisku prstů, zkoumání zubů, fotografování obličeje apod. Měl obavy z výsledků trestního stíhání, zejména z trestu, který mohl být uložen. Pracoval v pojišťovně, tato práce ho bavila, finančně ho saturovala, neboť mu byl vyplácen pouze důchod ve výši 8 000 až 9 000 Kč. Jeho příjmy u pojišťovny se zvyšovaly. Právě ta skutečnost, že byl trestně stíhán pro přečin pojišťovacího podvodu, ho citelně zasáhla, neboť viděl a slyšel narážky kolegů, i klientů, někteří klienti byli dokonce odrazeni, sám ztratil chuť do této práce. Častěji se klientům vyhýbal, více času trávil v zadní místnosti své kanceláře, aby si oddychl, prospal. Trpěl nespavostí, v noci se budil, dále začal mít výrazné potíže s tlakem, které léčil medikací, která se ve vypjatých situacích ještě navyšovala. Vypověděl, že v době, kdy převzal dceru, byla prognóza jejího vývoje poměrně špatná. Převzal ji ve chvíli, kdy se pokusila o sebevraždu, vyhledal odbornou péči, s nezletilou měl potřebnou trpělivost, zajistil jí potřebné zázemí. Ve škole měla dobrý prospěch. Dcera je zvýšeně citlivá, pokud měla problémy se spolužáky a další subjektivní problémy, nedokázal je aktuálně pod vlivem vedeného trestního stíhání řešit a jednal o možnosti umístění nezletilé do psychiatrické léčebny. Chybějící tolik potřebný klid se odrazil i v rodinném životě s bývalou manželkou.
11. Pokud soud vyslechl svědkyni p. [REDAKCE], z její výpovědi zjistil, že je bývalou manželkou žalobce, vypověděla, že po rozvodu manželství zůstali v jednom rodinném domku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Tůmová.

vycházeli si vstřícně, partnerské soužití a rodinnou domácnost neobnovili. Zapojila se však i do péče o nezletilou [REDAKCE], situace byla poklidná. Z výpovědi svědkyně v podstatě nebylo zjištěno nic dalšího, než že vztahy mezi ní a bývalým manželem jsou zhruba stejné, jako byly v dřívější době po rozvodu manželství. Svědkyně připustila problémy žalobce s cukrovkou, které panovaly již v dřívější době, potvrdila však, že žalobce důsledně režim diabetika nerespektoval, potvrdila, že v době vedeného trestního stíhání, o kterém věděla, žalobce trpěl nespavostí. Potvrdila zvýšení tlaku.

12. Soud dále vyslechl svědkyni [REDAKCE], která potvrdila, že pro Českou pojišťovnu pracovala a pracuje na živnostenské oprávnění, pracuje jako manažer skupiny, pod kterou patřil žalobce. Byl jí doporučen do skupiny, poté co byl přetažen od konkurenční pojišťovny. Byl jí představen jako dobrý obchodník. Spolupráce s ním byla skutečně dobrá. Poté co se vrátil z dovolené v roce 2016, se spolupráce zhoršila, jeho chování se změnilo, v podstatě rezignoval na práci, její subjektivní názor byl takový, že hodně sešel. Důvod pro tento úsudek si vysvětlovala věkem, stářím i jinými okolnostmi. O vedeném trestním stíhání se vědělo. Obecně určité nějaké pomluvy šly. Zejména se hovořilo o tom, že jeho vysvětlení požadavku na pojistné plnění je nereálné.
13. Svědek [REDAKCE], který je starostou Městysu Přídolí, vypověděl, že dříve jednal s žalobcem jak soukromě, tak i ve veřejných záležitostech, zejména ho pověřil refinancováním pojistných smluv pro městys, jednání bylo zahájeno na začátku roku 2017, jednání byla ukončena, neboť obchodoval s veřejnými prostředky a obchodovat s někým, kdo je podezřelý z trestné činnosti, by nebylo v pořádku. V soukromých záležitostech se spíše obracel na žalobcovu kolegyni v kanceláři.
14. Spolupracovnice [REDAKCE] vypověděla, že se žalobcem měli pracovní vztah, jsou i přátelé, byli spolu v jedné kanceláři. V roce 2017 jim měl skončit nájem kanceláře, ale byli ujištěni, že bude prodloužen, k tomu však nedošlo. Spojovala to i se situací žalobce. Chování žalobce se v důsledku vedeného trestního stíhání změnilo, lidsky ho zdrtilo, a to i profesně. Ztratil zájem o chod kanceláře, nebyl motivován k práci. Jeho práce stagnovala. Jeho produkce šla dolu a to se v podstatě ani nezměnilo poté, co byl zproštěn obžaloby. Jeho zdravotní stav se také zhoršil. Byl hodně unavený, ospalý.
15. Žalovaná soudu předložila doklady svědčící o tom, že žalobce vedle pojišťovnictví podle živnostenského rejstříku vykonává hostinskou činnost, zprostředkování obchodu a služeb, motorovou dopravu osobními vozidly. Dále doložila, že v době vedeného trestního stíhání žalobce čelil dluhům a zejména exekucím, doložila, že již od roku 2003 byla jeho nemovitost ve spoluvlastnictví s bývalou manželkou postupně zatěžována exekučními právy a zástavními právy. Žalovaná dovodila, že tato skutečnost měla zásadní vliv na život žalobce a jeho bývalé manželky.
16. Žalobce nikterak nepopíral údaje o dluhích a vedených exekucích. Uvedl, že do finanční tísně se dostal v souvislosti s podvodem jiného subjektu, který ho připravil o peníze a než je stačil vymáhat, tak dotýčný subjekt se ještě více zadlužil a pak zemřel. V rámci vypořádání byl na takovém místě, že už nebyl uspokojen. Dále žalobce vypověděl, že v současné době je prakticky odbřemeněn od dluhů a v loňském roce se začal věnovat taxi službě. Žalobce pak ještě soudu doložil listiny, ze kterých vyplývá, že jeho příjem z pojišťovnictví v roce 2017 poklesl.
17. Po zhodnocení všech důkazů v řízení provedených soud uzavírá: Na daný případ je třeba aplikovat ustanovení § 31 a) zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti způsobenou za škodu při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v platném znění (dále jen zákon).
18. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění lze nárok na náhradu škodu způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle § 31 a) odst. 1, 2 zákona bez

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Tůmová.

ohledu na to, zda bylo nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Otázkou zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem se opakovaně zabývá judikatura jak Nejvyššího soudu ČR tak Ústavní soudu. Obecně závěry judikatury při rozhodování o přiměřeném zadostiučinění vycházejí z povahy věci a ze tří kroků. Jednak zodpovězení otázky, zda bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, dále posoudit, zda v jeho důsledku vznikla určité osobě nemajetková újma. Jsou-li splněny uvedené předpoklady, musí být nakonec rozhodnuto o formě zadostiučinění a o výši kompenzace v případě, že se přiměřenou formou zadostiučinění jeví přiznání finanční náhrady nemajetkové újmy. Označená zákonná úprava tak, jak vyplývá z ustanovení § 31 a odst. 2 a 3 zákona, ponechává na obecných soudech, aby v každém jednotlivém případě, přihlédnuto k jeho specifickým okolnostem, buď jen konstatovaly porušení práva či nad jeho rámec přiznaly náhradu škody, případně nemajetkové újmy v penězích. A to určitě ve výši přiměřené konkrétnímu případu. Opakovaně judikatura vyšších soudů hovoří o tom, že podle stávající právní úpravy nemusí být přiměřené zadostiučinění vždy přiznáno v penězích. V rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 6. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, Nejvyšší soud zmínil kritéria pro srovnání případů a určování výše peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu. V první řadě jde o povahu trestní věci, tedy závažnost trestného činu, dalším důležitým kritériem je délka trestního řízení, kdy delší doba působí nárůst újmy a posledním kritériem jsou následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Rozsudek dále uzavírá, že soud by měl přihlédnout k individualizaci všech výše uvedených kritérií, dopadu trestního stíhání na morální narušení osobnosti – integrity poškozeného, jeho profesní, soukromé, rodinné případně i jiné sféry života. Výše zadostiučinění přiznaného podle § 31 a) odst. 2 zákona, týkající se náhrady nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích s projednávanou věcí shodoval, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 1747/2014, Rc 67/2016). Soud měl na zřeteli další hledisko vyplývající ze současné judikatury, vycházející ze závěru, že případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání nad rámec konstatování porušení práva je na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.

19. Podle názoru soudu žalobce v řízení před soudem prokázal, že dostačující satisfakci v konkrétním případě není potvrzení nezákonně vedeného trestního stíhání, omluva žalované a zaplacené tzv. obhajné. Soud je přesvědčen o tom, že okolnosti tohoto případu a zejména následky do osobnostní sféry žalobce odůvodňují satisfakci formou peněžitého plnění. Základní úvaha žalobce formulovaná v závěrečném návrhu je správná. Pokud žalovaná běžně hradí průtahy v řízení a to základní částkou 15 000 Kč za roční průtah, měla by stejně přistupovat i k odškodnění nezákonného trestního stíhání. Průtahy nejsou tak citelným zásahem jako nezákonné trestní stíhání a je ho třeba finančně kompenzovat, morální satisfakce nestačí. Soud si je vědom samozřejmě i toho, že kombinace obou těchto kritérií je ještě daleko závažnějším a i intenzivnějším zásahem do osobnostní sféry. Nicméně je přesvědčen o tom, že základní sazba 15 000 Kč za rok za průtahy nemůže být shodná s peněžitou satisfakcí za rok neoprávněně vedeného trestního stíhání. Soud z této základní částky vyšel a shodně s žalobcem jí povýšil o 100%. Základní částka 30 000 Kč za rok nezákonného trestního stíhání odpovídá uvedeným kritériím

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Tůmová.

a neodporuje ekonomické situaci společnosti ,když úroveň průměrných mezd ve společnosti u mužů v roce 2017 byla 29 504 Kč. V konkrétním případě je třeba vyjít z toho, že trestní stíhání žalobce trvalo necelých 9 měsíců. Jednomu měsíci při sazbě 30 000 Kč odpovídá 2 500 Kč, devíti měsícům potom 22 500 Kč. Soud tuto částku ještě povýšil o 50% dospívaje k závěru, že okolnosti tohoto případu navýšení odůvodňují. Žalobce prokázal, že trestní stíhání ho zastihlo v době, kdy byl na prahu stáří. Byl starší 65 roků, což je obecně hranice v naší společnosti pro stáří. Se stářím přicházejí obecně vzato změny vedoucí k oslabení základních životní funkcí, zpomalení psychomotorického tempa, zpomalení myšlení, nechut' k řešení problémů. Zátěžové situace, stres výrazněji působí na osoby tohoto věku, které obecně mají tendenci hůře reagovat na změnu či vytržení ze zažitého životního stylu, na případné ohrožení, hůře nesou případné negativní dopady do jejich života ve srovnání s jedincem středního či mladšího věku. Tyto osoby se těžko adaptují, těžko si zvykají na nové situace. V daném případě vedené trestní stíhání se negativně odrazilo na zdravotním stavu žalobce, jenž se do té doby sice léčil s nespavostí, neměl však do té doby zásadní problémy s vyšším tlakem. Soud je přesvědčen o tom, že tyto zdravotní problémy u žalobce nastaly v příčinné souvislosti s jeho napětím a obavami souvisejícími s vedeným trestním stíháním. Samozřejmě věk, dosavadní zdravotní stav, kouření, to všechno jsou okolnosti, které mohou mít vliv na aktuální zdravotní stav žalobce, nicméně soud je přesvědčen o tom, že právě vedené trestní stíhání bylo ve spojitosti s dalšími okolnostmi spouštěčem v té době zjištěného vysokého tlaku, který musel být medikován a léky navyšovány. Vedené trestní stíhání v konkrétním případě neblaze zasáhlo i do rodinné sféry žalobce, jenž v té době vychovával nezletilou dceru v citlivém věku, dívku, u které se v minulosti objevily výkyvy nálad, psychické problémy a jejíž výchovu žalobce zvládal. V době vedeného trestního stíhání žalobce o péči o dítě přišel v důsledku nepohody související s jeho náladami a jeho chováním, které určitě souviselo s vedeným trestním stíháním, kdy nestačil vedle svých problémů ještě citlivě reagovat na problémy pubertálního děvčete. Proto soud základní přiznané peněžní zadostiučinění ve výši shora uvedené ještě zvýšil o 50%, když má za to, že tato částka v daném případě nejlépe vystihuje intenzitu zásahu nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry žalobce, jeho rodinného života, zdraví a profesního života. Co se týká jeho profesního života, nelze jen uvažovat v rovině úvahy žalované, že se jednalo o situovaného důchodce s možností podnikání i v jiných oborech. Bylo prokázáno, že žalobce se věnoval právě pojišťovnictví, které ho živilo, ve kterém byl úspěšným, byl považován za dobrého obchodníka. Bylo prokázáno, že v souvislosti s trestním stíháním se zájem žalobce o vybraný obor podstatně snížil zejména v důsledku jisté ztráty sebevědomí, pocitu důvěry a zejména důvěry v jistotu a správnost odvedené práce. I tento fakt soud zohlednil při zmíněném navýšení základní sazby.

20. Pokud soud dospěl k závěru, že částka shora uvedena je dostačující kompenzací pro nezákonně vedené trestní stíhání, ve zbytku soud žalobu zamítl. Soud uzavírá, že ve srovnání s jinými případy uplatnění nároku na nemajetkovou újmu, se odchýlil od obecného stanoviska, podle kterého se nemajetková újma zpravidla u méně závažnějších trestních činů nepřiznává za situace , kdy nešlo o trestní stíhání vazební ,ohrožené vysokou tr.sazbou , případ nebyl medializován, či jinak zveřejněn, což je případ žalobce. Tehdy se zpravidla nemajetková újma přiznává pouze konstatováním porušení práva, omluvou a zprošťujícím rozhodnutím. Jde však o obecný závěr a tento případ si podle úvah soudu shora uvedených zaslouží přístup odlišný.
21. Vzhledem k tomu, že mělo být plněno v zákonné šesti měsíční lhůtě určené zákonem, a k tomu nedošlo, přiznal soud žalobci i žádané příslušenství, jímž je úrok z prodlení jako sankce za to, že nebylo zapláceno řádně a včas. Výše úroku z prodlení odpovídá prováděcímu předpisu k ustanovení § 1970 obč. zákoníku platnému v době, kdy došlo k prodlení žalované se zaplacením dlužné částky.
22. O nákladech řízení v daném případě soud rozhodl podle § 142 odst. 1, 3 o. s. ř.. Předně soud vyšel z toho, že žalobci s tímto řízením vznikly výlohy spojené se zaplacením soudního poplatku 2 000 Kč, a dále náklady spojené s právním zastoupením. Soud při úvaze o odměně advokáta

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Tůmová.

vyšel z vyhl. č. 177/1996 v platném znění, § 7. Bylo žalováno o zaplacení částky 133 904 Kč s příslušenstvím. Tato částka byla složena ze dvou nároků. Jednak z nároku na zaplacení částky 33 904 Kč a z nároku na zaplacení částky 100 000 Kč. Žalobce vysoudil 61 708,26 Kč. Z této částky soud počítal náklady řízení. Jednomu úkonu právní služby odpovídá částka 3 580 Kč. Právní zástupce žalobce v tomto řízení pro žalobce učinil celkem osm úkonů právní pomoci a dva půl úkony. Devíti úkonům právní pomoci, jež představují přípravu a převzetí zastoupení, výzvu žalované, žalobu, dvě jednání u soudu, z toho jedno delší než 2 hodiny, 2 písemná vyjádření a dva půl úkony- částečné zpětvzetí žaloby a vyhlášení rozsudku, odpovídá částka 32 220 Kč a 9x režijní paušál po 300 Kč, tj. 2 700 Kč. Žalobci dále patří náklady jízdného z Českých Budějovic z advokátní kanceláře do Českého Krumlova a zpět, při ujetí 56 km a podle velkého technického průkazu použitého vozu s náhradou na 1 km / 7 Kč. Ujetým kilometrům odpovídá částka 392 Kč, jedna cesta do Českého Krumlova a zpět. A dále náhrada za ztrátu času strávenou na cestě, když právní zástupce žalobce vyúčtoval 400 Kč. To povýšeno o 21% DPH, jehož je právní zástupce žalobce plátcem. Celkem náklady řízení představují částku 45 685,84 Kč. Obecně lze uzavřít, že žalobce byl ve sporu úspěšným. Rozhodnutí záviselo na posouzení soudu ve vztahu k nemajetkové újmě. S ohledem na okolnosti tohoto případu, zastupování žalobce advokátem a aktuální judikaturu, která se v obdobných případech spíše omezuje na satisfakci ve formě omluvy a zaplacení obhajného, je soud přesvědčen o tom, že spravedlivým rozhodnutím o nákladech řízení je rozhodnutí o přiznání poloviny vzniklých nákladů řízení. V prvním nároku, jak už je shora uvedeno, byl žalobce úspěšným ze tří čtvrtin, z jedné čtvrtiny byl neúspěšný, tak tady lze podpůrně použít i ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř., v druhém případě byl žalobce neúspěšným ze dvou třetin svého nároku, tam by mu žádné náklady řízení při aplikaci § 142 odst. 2 o. s. ř. nevznikly. V daném případě soud právě aplikoval ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř., kdy dospěl k závěru, že rozhodnutí záviselo na posouzení soudu a obecně žalobce i ve vztahu k tomu nároku byl spíše úspěšným.

23. Lhůtu k plnění soud u výroku II. a IV. podřídil požadavku žalované. Postup soudu není v rozporu s ust. §160, odst. 1 o. s. ř. a žalovaná tento návrh rozumně zdůvodnila organizačně technickými důvody souvisejícími s hospodařením se státními prostředky. Prodloužení lhůty k plnění nemůže zásadně nepříznivě ovlivnit majetkovou sféru žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu okresního.

Český Krumlov 30. května 2019

JUDr. Milena Hrdličková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Tůmová.